

haabe, at vi senere — om ikke før, saa til Efteraaret — under en anden Form kunne gjøre yderligere Skridt, selv om det vistnok ikke kan ske nu. Jeg tror ikke, jeg behøver nærmere at motivere, hvorfor det ikke kan ske, efter at den høitærede Finantsminister klart nok har paavist de Herrer, at Hjælp til Pensionister ikke kan opnaas under den valgte Form. Hvad Forslaget i det Hele taget angaar, da er det mig selvsølgelig ikke muligt at slutte mig til det. Det ærede Medlem kaldte det et rationelt Forslag, men jeg er bange for, at det, han anser for det Rationelle deri, netop er det, som gjør, at jeg ikke kan bruge det, thi der er udtalt Principer deri, som jeg ikke kan slutte mig til. Det ærede Medlem gaar ud fra — det forekommer mig, at dette ligger i hans Forslag, — at det ligesom er en Ret for Embedsmændene, at deres Løn skal stige og sølgelig ogsaa falde med Priserne. Men det kan jeg ikke gaa ind paa; jeg tror, at en Embedsmand, som tager imod et Embede til en bestemt fastsat Løn, gaar ind paa at gjøre sit Arbejde for denne Løn og løber den Risiko at tage alle de mulige Tab eller Fordele, der kunne flyde af Fald eller Stigning i Priserne. En ganske anden Ting er det, at der kan være Billigheds og Humanitets Grunde, der tale for at yde Embedsmændene en Hjælp, men anerkjender man dette, da maa man ganske vist ogsaa komme til et Forslag af helt anden Art, idet man ikke kan lade alle Lønninger lige indtil de allerhøieste stige med bestemte Procenter, men navnlig maa lade de Embedsmænd, som sidde smaat og trykket i det, faae Tillæget. Det ærede Medlems Forslag gaar derimod ud paa at hjælpe dem, der sidde smaat i det, mindst, men dem, der have det godt, bedre. Den ærede Ordfører har allerede viist, at det var det, som det var det ærede Medlem om at gjøre, idet han samtidig med, at han vil have Lønningsvilkårene forbedrede ved at lade dem stige 20 pCt., ikke har tænkt paa at lade Soldaternes Lønning stige fra 2 til 4 Skilling. Og der var saa meget mere Grund for det ærede Medlem til at gjøre dette, som det netop blev fremhævet forrige Gang som en Grund til, at man skulde blive staaende ved de 2 Skilling, at man vilde have, at der skulde her ske den samme Procentberegning med Hensyn til baade Soldater og Embedsmænd, og at man derfor, da man havde stillet 10 pCt. op som det, man mente at kunne føre igjennem for de andre Lønninger, maatte blive ved det Samme med Hensyn til den forhøiede Betaling, der var Tale om at give Soldaterne. Det ærede Medlem har imidlertid opstillet et Forslag om 20 pCt. til Embedsmændene, men er bleven staaende ved de 10 pCt. for Soldaterne og kan naturligvis meget godt anføre forskjellige Betragtninger til Forsvar herfor, men de ere da saa modsatte vort Standpunkt, at der selvsølgelig ikke kan være Tale om, at vi kunne slutte os til hans Forslag. Det Samme maa gjøres gjældende med Hensyn til

Beregningen af de Fradrag, der skulle ske ved de smaa Embeder, der have faaet Forhøielse for nytlig, idet disse ville blive berøvede om ikke Alt, saa dog det Meste af de Tillæg, der ifølge Forslaget skulde ydes dem. Jeg skal henvise til Udbudsforlaget, hvor der staar: „De Lønningsforhøielser, der ere tilstaaede ved Lov af 25de Marts 1872, og ved Lov af 21de Marts 1873, fremdeles ved Lov af 17de Mai 1873 og 1ste April 1871, blive at afdrage i den her tilstaaede Lønningsforhøielse“, og fremdeles: „Stulde saadanne tidligere tilstaaede Lønningsforhøielser overstrøde, hvad nærværende Bestemmelse hjemler, kommer denne for deres Vedkommende ikke til Anvendelse,“ der vil altsaa efter det ærede Medlems Betragtning endog kunne være Tilfælde, hvor der slet Intet gives. Kort sagt, det ærede Medlem staar i hele sin Betragtning paa det Standpunkt, at han anser Forbedringen af Lønningerne eller Dyrktidstillaget som en juridisk Ret, medens vi kun anse det som en Raade, og det ærede Medlem staar paa den anden Side i den Formening, at det er, jeg havde nær sagt, det ærede Medlem, som skulle hjælpe, medens det er vor Mening, at det navnlig gjælder at hjælpe de ringere Stillede. Der er saaledes ikke den ringeste Udfigt til noget Forlig mellem os, og jeg kan derfor finde det fuldstændig naturligt, at det ærede Medlem ganske alene uden foregaaende Forhandling og uden at sikkre sig den mindste Tilslutning fra nogen Side har ment at burde indbringe dette Forslag; thi med saadanne Principer tror jeg, at det ærede Medlem kan være ganske rolig for, at hans Forslag ikke nogenfinde kan blive til Lov. Derimod kan jeg slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) for lidt siden sagde, idet han udtalte sin Anerkjendelse af den forandrede Stilling, som det ærede Medlem for Viborg indtager med Hensyn til, hvad han mener, der kan komme ind paa Finantsloven; der er nemlig kommet meget Mere ind paa den ved det ærede Medlems Forslag end ved vort. Jeg maa fremdeles sige, at det i det Hele forekommer mig, at Regjeringens Stilling til denne Sag ikke havde forjænt den bitre Dabel, som den er bleven gjort til Gjenstand for fra de Herrer's Side, som ellers pleje at støtte Regjeringen, og navnlig fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Det er dog klart, hvad der her er Regjeringens Standpunkt. Det har ingenlunde været det at godkjende i Et og Alt, hvad vi have foreslaaet, tværtimod, jeg gaar ud fra, at Regjeringen finder en Del at udfætte paa vort Forslag. Jeg tror endog, at den ærede Finantsminister selv bemærkede, at det var et noget fattigt Forslag — i alt Fald ikke noget flot Forslag —, og jeg gaar ligeledes ud fra, at det har kostet Regjeringen nogen Anstrengelse at tage dette Forslag netop paa Finantsloven. Men naar den